

DANYI ZOLTÁN

Hóna alatt egy üveg ásványvízzel

Amikor a szállodához értek, Faltkiste lassított és lekanyarodott az útról. A lányok a hátsó ülésen alaposan becsíptek, egyre élesebb alhasi szúrások sürgették őket, már vagy félórája kérték, hogy álljanak meg valahol. Mindegy hol, az út szélén is jó lesz.

A kocsi kerekei halkán gurultak végig a sárga kavicsokon, és alighogy megálltak, kinyílt a hátsó ajtó. Mareeta szállt ki elsőként, hegyes sarkú cipője azonnal talpig süllyedt a kavicsokban. Térdei, harisnyás combjai egymáshoz ütődtek, egyensúlyát veszítve előrebillent, meg kellett támaszkodnia a tenyerével. Drapp kézitáskája kiesett a kezéből, a kapocs kipattant, egy ajakfényező gurult a kavicsokra. Ezen is csak kacagott, a két lány órák óta nem tudta abbahagyni a nevetést. Amióta úton voltak, egyfolytában ittak és kacagtak.

A szálloda földszintjén már égett a villany, a keskeny emeleti ablakok mögött ellenben sötét volt, csupán a lebukó nap színezte az üvegeket. Hervadt ibolya és erőtlen mályva.

A tölgyek és fenyők lombját szél lökte meg.

Keletről az ég beborult, vastag felhők torlódtak egymásra. Súlyos rétegek, sűrű gomolygás.

Faltkiste nyitott be, ő volt a legjózanabb. Az előcsarnok levegőjét rejtett párologtatók illatosították, orrát fahéj és erdei szamóca legyintette meg. A kopaszodó, szikár szállodaportás fel sem nézett a papírjai közül, ellenőrzött vagy számolt valamit, erősen koncentrált. Faltkiste szeme a nagyra nőtt filodendron sötét levelein akadt meg. És egy nő vonult el a hatalmas növény mellett.

Acélszürke kosztümös nő, a kezében irattartót szorongat. Határozott léptekkel igyekszik a lépcsők felé, szűk szoknyája ráncatlanul feszül a combjára. A lépcsőfokokat szaporán kezdi szedni, dereka, csípője, rövid szoknyája szeletenként tűnik el a szemek előtt.

Delega éhes volt, ha már megálltak, ehetnének valamit, javasolta Faltkistének. Tira helyeselt, hiszen van idő, mondta, az ő étvágya is megjött. Mareetát mindenekelőtt a mosdó érdekelte, minél előbb. A szállodaportás csak akkor nézett fel, amikor Delega a pulthoz lépett és az étterem felől érdeklődött. A kopaszodó férfi jól sikerült mosollyal bólintott, és egy üvegajtó felé mutatott, arra tessékelté őket.

Útközben a lányok eltűntek a mosdóban. Amíg Mareeta a kagylón ült, Tira a száját kenegette. A tükörre is rajzolt egy szempárt és száját az ajakfényezővel. *Smiley in the mirror*, mondta eltűnődve. Na és milyen a pasas?, kérdezte aztán. Mareeta papírt tépett, ujjai köré tekerte, és törölgette magát. Fintorgott, nyelvet öltött, öklendezett. Aztán hangosan felnevetett.

Faltkiste és Delega előtt neonlámpák gyulladtak az étkezőben, fényük végigfolyt az asztalokon. Mosatlan tányérok, paradicsommártásos evőeszközök sorakoztak egymás mellett. Ovalis tálcákon lerágott, leszopogatott csontok heverték. Ne zavartassák magukat, kérem, magyarázta a portás. Az asztalokat nem szokták leszedni vacsora után, hogy ha valaki megéhezik esetleg – és ez gyakran előfordul, tette hozzá –, akkor később is tudjon falatozni.

Foglaljanak helyet, mutatott egy üres asztalra, máris hozat tiszta terítéket.

A terem túlsó sarkában keskeny bajszú, negyven körüli pincér dohányzott. A cigaretta félig már leégett az ujjai között. Élettelen szemekkel meredt maga elé, fáradt egykedvűséggel a bajszát pödörgette. A szállodaportás hívására azonban feleszmélt, a vendégekhez sietett, összekapkodta a használt evőeszközöket. Keményre vasalt abroszt szedett elő, fürgén terített, megilletődni sem volt idő.

És amire a két lány megérkezett, a terített asztal közepén egy lobogó gyertya is égett. Mareeta alig tudta visszafogni magát, nehogy felsikoltson. Faltkistével szemben foglalt helyet, és meg sem várta a pincér kérdését, száraz vörösborrt kért.

Nem vagy normális, vakkantotta Tira, ennyi whiskyre? A kocsiban majdnem az egész üveg kiürült, ketten itták meg az összeset, alig egy ujjnyi lötykölődött az alján. Ez a nő teljesen begolyózott, folytatta Tira, na de mindegy, akkor őneki is legyen bor. Cigarettaát vett elő, a gyertya lángjához hajolt vele, szaporán szívogatva meggyújtotta. Ajkai körül feszülten rajzolódta ki az apró ráncok.

Delega szintén bort, Faltkiste szénsavas ásványvizet rendelt.

Az étkező ajtajában ekkor egy citromsárga inges fiatalember jelent meg. Kicsi szemei csaknem belevesztek a mély szemüregbe, haja zsírosan fénylett, fülei zavarba ejtően meredtek kétfelé, és az egész teste nyugtalannak tűnt. Minden tagja reszketett, mozgott, remegett, pedig az új vendégeket észrevéve igyekezett fegyelmezni magát. A bogárszerű, apró szemeknek azonban nem tudott parancsolni, mély üregükben megállás nélkül futkostak erre-arra, mintha a helyiséget pásztáznák, vagy mintha a szökés esélyeit mérnék fel.

Delega hátán a hideg futkosott. Rémulten nézte ezeket a szörnyű füleket, amelyek közül a bal oldali ráadásul nagyobb is volt, és a pereme előregömbült kissé. Beleborzongott, nem értette, hogy lehet ilyen fülekkel élni. Delega fülei is elálltak, de azok valahogy formásabbak voltak. Igaz, volt velük elég baja így is.

A sárga inges fiatalember a legtávolabbi asztal felé igyekezett, azon volt a legtöbb maradék felhalmozva. A többieknek hátat fordítva leült, és kissé előregömyedve tömni kezdte magába az ételt. Beleharapott a húsbba, nyelvével éppen csak eligazította, és egy falat szószát meg egy nagy kanál pürét is rakott a szájába. Meg se rágta rendesen, és már tolta befelé a következő falatot. Alig győzte nyelni. Erőltette, mint aki el akarja pusztítani a világ összes ételmaradékát. Könnyen azt hihette az ember, hogy valamiféle különös vezeklésről lehet szó.

A titkárnő zajtalanul megy végig az emeleti folyosón. Nyúlszürke cipőjének sarka parányi nyomokat hagy a hosszú, bordó szőnyegen, térde felett a szoknya minden lépéskor megfeszül. Kopogás nélkül nyit be a vastagon párnázott ajtón, és a kisebbik íróasztalhoz lép.

A pincér poharakba töltve hozta a bort és az ásványvizet, és lerakta őket a vendégek elé.

Faltkiste a férfi erősen kiálló járomcsontját figyelte, és az arcbőrét, mely hamuszürkén fénylett. Tira palacsintatésztában rántott sárgarépat szeretett volna enni, de előbb étlapot kért, mire a pincér előzékenyen meghajolt. Étlapot sajnos nem tud hozni, ugyanis étlapjuk nincsen. Hogyhogy nincsen?, ütközött meg Delega. Nincs kérem, válaszolta a pincér, ugyanis a helyzet az, hogy a szakácsok reggel előre elkészítik az ebédet és a vacsorát, és utána hazamennek. Sajnálattal közölte, hogy a mai vacsora elfogyott, csupán a déli menüvel tud szolgálni, de azt őszintén meri ajánlani. Sült csirke vajjas burgonyapürével és édes paradicsommártással, tette hozzá, szemében azzal a tengernyi, soha ki nem pihenhető fáradtsággal.

Tira fel volt háborodva.

Még hogy maradék ebéd, micsoda hülyeség.

Általában kétféle menü van, kezdte magyarázni a pincér, *A* és *B*, így aki ebédre az *A* menüt kérte, vacsorára a *B*-t is választhatja, vagy fordítva. Természetesen, ha az ebéd ízlett – és biztosította Tirát, hogy a szakácsok kifogástalan szakemberek –, a vendég vacsorára is kérheti azt, amit ebédre fogyasztott, és ez elő is szokott fordulni, elég gyakran. Ma azonban, és itt még egyszer elnézést kért Tirától, sajnos csupán egyféle menüt tud ajánlani: sült csirkét vajjas burgonyapürével és édes paradicsommártással. Sajnos az *A* menü elfogyott, és. Jó, szólt közbe Delega, nekem hozhat egy porciót. Egyre éhesebb volt, nem szívesen kelt volna fel az asztaltól evés nélkül.

A titkárnő mappát tartó ujjai fehérek, szárazak, és kicsit sem remegnek. A másik kezével egy hajtincset simogat, mintha rá akarná csavarni a mutatóujjára. Köröket ír le a tincs körül az ujjával, a tekergő tincs viszont minduntalan lecsúszik erről az ujjról.

A citromsárga inges fiatalember befejezte a vezeklést. Több falat nem fért a gyomrába, teletömte a hasát. Fájt, a tüdejét is nyomta, alig kapott levegőt. Leszegett fejjel indult a kijárat felé, próbálta elpalástolni rosszulletét. De éppen a kétségbeesett koncentráció, ahogy minden erejét összeszedve nézett maga elé, és persze a nyakán kidagadó erek árulták el, a düllelt artériák, hogy még sincs minden a legnagyobb rendben.

Túlzabálta magát a szerencsétlen, gondolta Delega, ez azért mégiscsak túlzás.

Faltkiste lopva Mareetára pillantott, és az futott át az agyán, hogy Delegának megint igaza volt. Kemény, férfias vonások, amelyeket a telt ajkak és a sötétkék írisz ellensúlyoz. Szerette volna sokáig figyelni a melleket, ahogy minden mozdulatnál kissé megre-megnek. Ez a nő, így ahogy van, valóban letaglózó.

A titkárnő szűk szoknyája ránctalanul simul a combjához, ahogy lefelé halad a lép-

csőn. A lábai szeletenként jelennek meg a szikár, magas portás szemében. Előbb a cipők, a vádlik és a térdek, majd a combok, a csípő, utána a mellek és a nyak. Legvégül a fej. Viharként vonul át az előcsarnokon, a láthatatlan zsinegekkel kifeszített filodendron erős levelei megmozdulnak, amikor elsuhan mellettük.

A koszos kis ribanc, gondolja keserűen a portás, fogait összeszorítva.

A titkárnőt bársonybarna kandúr fogadja a szobában, néma miákolással a heverő lábához dörgölőzik, hátát púpozza. A nő lerúgja cipőit, ingét kigombolja, acélszürke szoknyája a combjait végigsimítva hull a padlóra. Leveti az inget, kibújik a melltartóból. Áttetsző trikót kap magára, keresztüldereng rajta a bimbók sötét udvara. Végigfekszik a heverőn, és hogy az égve hagyott lámpa fényét eltakarja, az egyik selyempárnát a szeme elé húzza.

Elalszik.

A csend olyan, hogy hallani lehet, ahogy az egyetlenesen kifújtv levegő a párna selyemhuzatát súrolja.

Könnyű függönyök lebegnek az ablak előtt. Az alacsony felhőkön hangtalan villámlás fut végig, odakint a szállodai parkoló kavicsai felragyognak.

A pincér könyékig felgyúrt ingben, fáradt szemekkel lép az előcsarnokba, középső és mutatóujja között félig elszívott cigaretta füstölög. Kelletlenül a filodendronhoz sétál, előrehajol, méregeti. Az egyik levelet megszagolja. Aztán kiegyenesedik, lemondóan megcsóválja a fejét. A recepcióspulthoz lépdel, mélyen beleszív a cigarettába. A füstöt egy ideig bent tartja, azután hosszan fújja ki, gomolyogva lengi körül a szálloda-portás lehajtott fejét.

A levelek meglehetősen porosak, mondja. Nem ártana lemosni őket.

És hosszú szünet.

Csend.

A kopaszodó portás egy papírlap fölé görbeszti magát, talán számol valamit, vagy egy korábbi műveletet ellenőriz; esetleg a titkárnő láttán összecsapódó gondolatait szertné csendesíteni. Csak lassan emeli fel a fejét, kíméletlenül lassan. Merev tekintettel, kifejezéstelen szemekkel néz a pincérre.

Igazán sajnálom, mondja. De itt tilos a dohányzás.

Csend.

És hosszú szünet.

Majd kattan az üvegajtó, belép a citromsárga inges fiatalember. Telezabálta magát már megint, a hasa fájdalmasan feszül, nyakán és halántékán hevesen lüktetnek a kidadadó erek. Próbál úgy tenni, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, de a kezei, a hasát tapogató kezek elárulják.

Arcára írva a kudarc, hogy nem sikerült, ezúttal sem sikerült felzabálnia mindent.

A titkárnő rövid álomból riad, kábultan, zavartan, izzadságtól nyirkos bőrrel. És csak percnyi szünet után eszmél, hogy hol van és mit szeretne. Zuhanyozni. Igen.

A pincér időközben elnyomta a tövig végigszívott cigarettát, és visszaült asztalához az étkező félhomályos sarkában. Valahonnan ajtócsapódás hallatszott. Felemelte a fejét, de nem történt semmi, úgyhogy pödörgetni kezdte a bajuszát. Az asztalon heverő kereszt-rejtvénybe egy szót – „*Pilgerschaft*” – beírt, majd felállt és kedvetlenül visszament a hallba. Hátha történik ott valami, gondolta.

A szállodaportás azonban nem volt a helyén, a pult mögött senki nem állt.

Éjfélig a citromsárga inges fiatalember még egyszer lenyúlt a torkán, öklendezett és nyögött, hogy megszabadítsa a gyomrát. Erőt gyűjtött, újabb nekifutásra készítette fel magát, és hamarosan ismét az étterembe indult. A lépcsőn összetalálkozott Delegával.

Delega kettesével szedte a lépcsőket.

Úgy tűnt, hogy siet valahova, a hóna alatt egy üveg ásványvízzel.

Az igazgató emeleti szobájának nyitott ablakából nézte a sűrű felhőket, a hangtalan villámlást.

A parkoló kavicsainak felragyogását.

Hideg szellők szöktek be a szobába. Hullámoztatták a hosszú függönnyt, emelgették az asztalra ejtett újság megsárgult címloldalát. *A filozófus közleménye*, így szól az egyik cím. Alatta pedig apróbb betűkkel a hír. A vidéki magányába visszavonult neves filozófus évtizedeken át tartó, szigorú munka után rövid, pontos, éleseszű tanulmányban tette közzé arra vonatkozó legújabb eredményeit, miként bizonyítható be pusztán a matematikai logika eszközeivel, hogy a lélek nem létezik.

Hogy egyszerűen nincs.

Merő logikai képtelenség.